

telsen af dette Lovforslag med stor Glæde. Jeg har været med blandt de 10 af Thingets Medlemmer, som for et Par Aar tilbage fremkom med et Lovforslag i lignende Retning, og jeg accentuerede dengang udtrykkelig, at der var Meget i selve Lovforslaget, som jeg ikke kunde give min Stemme, men naar jeg havde givet mit Navn til, at det kom frem, var det, fordi jeg ansaa Sagen saa vigtig for det almene Vel, at jeg vilde virke med til, at Sagen kom under Behandling. Jeg holdt dengang, som jeg holder den Dag idag, paa Principet om Selvhjælp, paa, at Tilskudene skulde være frivillige, og paa, at Lovbestemmelserne skulde omfatte Alle i Samfundet og ikke en bestemt Del deraf, og jeg yttrede da ogsaa det Ønske, at Regjeringen om ikke lang Tid maatte fremkomme med selve Lovforslaget som det rette Sted, hvorfra saadanne store Forandringer udgik paa det sociale Omraade. Det er det, der er sket; jeg takker den høitærede Finantsminister, fordi Lovforslaget er kommet, og derfor hilser jeg det med Glæde. Det er ikke alene her i Danmark, men rundt om i den civiliserede Verden, at Kræfterne begynde at røre sig; man finder sig ikke længer tilfreds med den Ordning, der er i Samfundet. Man begynder at falde fra det Selvansvarlighedsprincip, som i tidligere Tider gjorde sig gjældende lige overfor hvert enkelt Individ; man begynder at flaa over i en anden Retning, idet man fordrer, at Samfundet skal have Forpligtelse til at hjælpe de Individuer, som ikke formaa det selv. Jeg vil ikke gaa tilbage og komme nærmere ind paa, hvad jeg tidligere har udtalt med Hensyn til de forskjellige Klasser, som kunne komme ind under en saadan Hjælp: Børn, Syge og navnlig Elbre, men blot vise hen til, hvor forskjellig man i den Retning er gaaet i de forskjellige Lande, f. Ex. i Italien og sidst i Tyskland, hvor man har en Rigslov af Juli 1883, som anerkjender Principet ved at bestemme en Tvangsløv for Sygekasser eller rettere talt en Sygekasselov, i hvilken alle Arbejdere ere tvungne til at gaa ind, tvungne til at betale ved Siden af Tilskuddet fra Arbejdsgiveren. Der har man altsaa anerkjendt Principet, men har endnu holdt sig tilbage fra det, vi nu komme ind paa, at Staten skulde yde direkte Tilskud. Naar altsaa en Regjering er kommen til den Overbevisning, at den tør fremlægge og anser det for det Rette at fremlægge for den danske Rigsdag her et Lovforslag, der gaar videre, end noget andet civiliseret Land er gaaet, et Lovforslag, der griber, om

jeg saa maa sige, Statssocialismen i dens inderste Kjerne, og ifølge hvilket Staten direkte yder sin Hjælp, forbauser det mig, mine Herrer, at der ogsaa har lydt idag et temmelig betydeligt Antal Indvendinger i vidt Omfang imod denne Lov, ja ikke alene lydt Indvendinger; thi ogsaa jeg kan gjøre Indvendinger, og jeg vil gjøre de samme Indvendinger som det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goos) og for en Del de samme Indvendinger, som bleve udtalte af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Falbe-Hansen). Det kan jeg være med til, men jeg vil aldrig kunne være med til at reise saa store Indvendinger som dem, der ere bleve reiste idag, og som i Virkeligheden ikke ere Andet end et Udtryk for en Misfornoielse med, at Loven er kommen frem under denne Form. Jeg skal i den Henseende vende mig til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds. Det ærede Medlem syntes, hvis jeg forstod ham ret, at anke over, at Tilskuddene bleve givne til Alle. For mig staar det saaledes, at vil man holde den egentlige sande Frihed oppe, den, som skal i sig selv indeholde Ordet Frihed, kan det aldrig være Andet end Frihed for Alle. Jeg kan naturligvis erkjende, naar det ærede Medlem udtaler, at Hjælpen eller Understøttelsen fra Arbejdsforsørgeskassen ikke kan tilflyde hvert enkelt Individ i lige Maal, da det altid vil være afhængigt af hans pecuniære Forhold her i Livet, men at Lovforslaget omfatter Alle, forekommer mig at være en Grundbetingelse for, at det skal kunne komme til at virke efter sin Aand. Det ærede Medlem mener, at Understøttelsen kun skulde gives eller hovedsagelig gives Arbejderklassen eller den mindre bemidlede Del af Samfundet, saaledes tror jeg omtrent, at det ærede Medlem yttrede sig. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om det virkelig er hans Mening her at ville reise en Diskussion, hvor der i Virkeligheden ikke har været nogen Diskussion om de største Principer, om det skulde være Statstilskud eller Frivillighed, Selvhjælp eller Tvang eller lignende Ting; thi derved vilde der reises en Diskussion, som der ikke i lange, lange Tider vilde komme nogen Ende paa. Det er det, man er gaaet uden om i Arbejderkommissionen. Man skal ikke her spørge om: hvor er Grændsen mellem dem, der skulle have, og dem, der ikke skulle have. Det har været omtalt her i Danmark paa saa mange offentlige Møder, og man er vedbleven at være uenig om, hvem der er en Arbejder og ikke er en Arbejder. Nei, lad os lade